

Старійшина Дональд Л. Холлстром

З президентства сімдесятиків

Зверніться до Господа

Ніколи не дозволяйте земним обставинам духовно знесилювати вас.

Багато років тому я спостерігав за великим лихом, яке перетворилося на трагедію. Молода подружня пара очікувала на народження їхньої першої дитини. Їхнє життя було сповнене радісним очікуванням і захватом від передчуття цієї важливої події. Під час пологів виникли ускладнення і дитина померла. Лихо перетворилося на скорботу, скорбота на гнів, гнів на звинувачення, а звинувачення на помсту лікарю, якого вони вважали цілковито відповідальним за те, що сталося. Батьки та інші члени сім'ї докладали усіх зусиль, спільно прагнучи зруйнувати репутацію і кар'єру лікаря. Коли тижні, а потім місяці гіркоти поглинули сім'ю, вони почали ремствувати на Господа. “Як Він міг допустити, щоб сталася така жахлива річ?” Вони відповіли відмовою на численні спроби церковних провідників і членів Церкви принести їм духовну та емоційну втіху і, через деякий час, пішли з Церкви. На сьогодні постраждали чотири покоління цієї сім'ї. Там, де раніше панували віра і відданість Господу та Його Церкві, вже ніхто з членів цієї сім'ї не виявляв духовної активності протягом десятиліть.

За найважчих обставин життя часто існує лише одне джерело спокою. Князь Миру, Ісус Христос,

простягає Свою милість, запрошуючи: “Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені,—і Я вас заспокою!” (Матвій 11:28). Крім того, Він обіцяє: “Мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ” (Іван 14:27).

У моїх дідуся й бабусі по батьковій лінії було двоє дітей—син (мій батько) та донька. Відслуживши на місії та пройшовши військову службу на Гаваях, мій батько повернувся на ці острови у 1946 році, щоб зайнятися професійною діяльністю і обзавестися сім'єю. Його батьки і сестра жили у Солт-Лейк-Сіті. Вона вийшла заміж у 1946 році та чотирма роками пізніше очікувала на народження дитини. Є щось дуже особливе в тому, коли батьки очікують як їхня донька (у цьому випадку єдина донька) вперше народить дитину. Ніхто не знав, що вона виношує близнюків. На жаль, вона і близнюки померли під час пологів.

Це стало великим лихом для моїх дідуся й бабусі. Однак у скорботі вони одразу ж звернулися до Господа та Його Спокути. Не поринаючи в роздуми про те, чому це могло статися чи кого можна звинуватити, вони зосередилися на тому, щоб жити праведно. Мої дідусь і бабуся ніколи не були заможними; вони ніколи не належали до еліти суспільства; вони

ніколи не обіймали високих посад у Церкві—вони просто були відданими святими останніх днів.

Вийшовши на пенсію у 1956 році, вони переїхали на Гаваї, щоб бути разом з їхнім єдиним нащадком. Протягом наступних десятиліть вони любили членів своєї сім'ї, служили в Церкві, і більш за все їм подобалося бути разом одне з одним. Їм ніколи

не подобалося розлучатися і вони навіть казали, що той, хто з них помре першим, знайде спосіб, як зробити так, щоб вони знов були разом. Незадовго до їхнього дня народження, коли їм мало виповнитися по 90 років, після 65 років подружнього життя, вони померли природною смертю через кілька годин одне після одного. Як їхній єпископ я проводив для

них подвійну поховальну службу.

Відданість дідуся Арта і бабусі Лу, особливо тоді, коли на їхньому шляху поставали труднощі, вже вплинула на чотири наступні покоління. Безпосередньо і глибоко вона вплинула на їхнього сина (мого батька) і мою матір, коли донька моїх батьків, їхня молодша дитина, загинула від ускладнень, спричинених пологами. У свої 34 роки вона померла через 10 днів після пологів, залишивши 4-х дітей, віком від 10 днів до 8 років. Завдяки прикладу, який мої батьки бачили у попередньому поколінні, вони—без вагань—звернулися до Господа по втіху.

По всьому світу та серед членів Церкви існує велика радість і великий біль. Вони є частиною плану. Не пізнавши одного, ми не могли б пізнати іншого. Твердження “люди є, щоб мати радість” (2 Нефій 2:25) та “бо певно є потреба в тому, щоб була протилежність у всьому” (2 Нефій 2:11) не суперечать одне одному, а доповнюють одне одного. Алма молодший, описуючи відчуття, які сповнили його душу, коли він звернувся до Господа, сказав: “Мою душу сповнила радість, така ж надзвичайна, якою була й моя мука” (Алма 36:20).

Дехто страждає через великі проблеми; інші дозволяють незначним проблемам перетворитися на великі. Саймондз Райдер був одним з провідників протестантів-кемпбеллів, який почув про Церкву і зустрівся з Джоозефом Смітом. Зворушений цією подією, він приєднався до Церкви у червні 1831 року. Одразу ж після цього, його висвятили на старійшину і покликали служити на місії. Однак у листі Першого Президентства про його покликання та на офіційному дозволі проповідувати його прізвище було написано з

помилкою—одна невірна літера. Його прізвище було написано так: Р-е-й-д-е-р, замість правильного Р-а-й-д-е-р. Це змусило його засумніватися у своєму покликанні та тих, від кого воно надійшло. Він вирішив не їхати на місію і впав у відступництво, а невдовзі сповнився ненависті та став чинити шалений опір Джозефу і Церкві. У березні 1832 року, коли розлючений натовп вночі силоміць витяг Джозефа Сміта та Сідні Рігдона з будинку, обмазав їх дьогтем і обсипав пір'ям, було чути вигуки: “Саймондзе, Саймондзе, *де там відро з дьогтем?*” (*History of the Church*, 1:262–263). Менш, ніж за 10 місяців, Саймондз Райдер перетворився з палкого наверненого на ватажка натовпу; його духовне падіння почалося з образи, коли він побачив, що його прізвище написано з помилкою—одна невірна літера. Наскільки б масштабною не була проблема, те, як ми будемо реагувати, може докорінно змінити хід нашого життя.

Пророк Джозеф Сміт був взірцем того, як слід реагувати на особисту трагедію та спротив. Знаходячись у нелюдських умовах в'язниці Ліберті, він через одкровення отримав це божественне скерування (яке, в деякій мірі, було описанням життя Джозефа

до того моменту, а також і попередженням): якщо “нерозумні глузуватимуть з тебе, ... якщо тебе покликано пройти крізь страждання; ... якщо твої вороги нападають на тебе; ... якщо тебе буде кинуте в яму чи в руки вбивць, ... і всі елементи з'єднаються, аби заступити шлях; і над усе, якщо самі щелепи пекла широко розкриють свою пащу на тебе, знай, сину Мій, що все це додасть тобі досвіду і буде тобі на благо” (УЗ 122:1, 5–7). А далі глибокі слова: “Син Людини спустився нижче всього цього. Хіба ти вищий за Нього?” (вірш 8). Після них були надані чіткі настанови і величні обіцяння. “Отже, тримайся свого шляху, і ... не бійся того, що може зробити людина, бо Бог буде з тобою на віки вічні” (вірш 9).

Протягом подальших років Джозеф Сміт продовжував жити праведно, хоча у його житті було багато лиха. Він описав таку, сповнену вірою, перспективу: “А щодо небезпек, через які мене покликано пройти, вони здаються мені такими незначними... Глибокі води—ось де я маю звичку плавати. ... Я ... пишаюся стражданнями; бо ... [Бог] ... визвол[и]в мене від них усіх ... і визволить мене відтепер” (УЗ 127:2). Впевненість Джозефа у подоланні постійного спротиву ґрунтувалася на

його здатності постійно звертатися до Господа.

Якщо ви відчуваєте, що постраждали від когось (члена сім'ї, друга, іншого члена Церкви, церковного провідника, колеги по роботі) або чогось (смерті близької людини, проблем зі здоров'ям, фінансових негараздів, жорстокого поводження, згубних звичок), розберіться безпосередньо з цією проблемою і робіть це всіма силами, які тільки маєте. “Тримай[те]ся свого шляху” (УЗ 122:9); здаватися—це не вихід. І, без зволікань, звертайтеся до Господа. Виявляйте до Нього всю віру, яку тільки маєте. Дозвольте Йому розділити з вами ваш тягар. Дозвольте Його милості полегшити вашу ношу. Нам обіцяно, що ми не будемо “зана[вати] ніякого лиха, без того, щоб воно не було поглинуто радістю через Христа” (Алма 31:38). Ніколи не дозволяйте земним обставинам духовно знесилувати вас.

Для здійснення найвеличнішого взірцевого вчинку—Спокути—від Спасителя вимагалось спуститися “нижче всього” (УЗ 88:6) і витерпіти “біль усіх людей” (2 Нефій 9:21). Тому ми розуміємо, що метою Спокути є не лише забезпечити засіб для подолання гріха. Це найвеличніше з усіх земних досягнень дає Спасителю силу виконати обіцяння: “Якщо ви звернетесь до Господа з щирими намірами в серці, і покладатимете надію свою на Нього, і служитимете Йому з усією старанністю ... якщо ви зробите це, Він ... визволить вас від залежності” (Мосія 7:33).

Відзначаючи цей Великодній ранок, давайте звернемося до Господа, нашої “зорі ясної і досвітньої” (Об'явлення 22:16). Я свідчу, що Він навіки сповнить світлом нашу дорогу, нашу правду і наше життя (див. Іван 14:6), в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■